

Adriana Karvaiová

Adamova voľba

V nie príliš vzdialenej
budúcnosti

CONTENTS

[Title Page](#)

[Copyright](#)

[Kapitola 1: Vitajte na palube](#)

[Kapitola 2: Leo a Adam](#)

[Kapitola 3: Porucha](#)

[Kapitola 4: Svetielko nádeje](#)

[Kapitola 5: Tvrdý spánok Dany](#)

[Kapitola 6: Planéta B](#)

[Kapitola 7: Naliehavý prípad](#)

[Kapitola 8: Ťažké prebudenie](#)

[Kapitola 9: Konektóm](#)

[Kapitola 10: Sila dialógov](#)

[Kapitola 11: Danin úsmev](#)

[Kapitola 12: Danina dilema](#)

[Kapitola 13: Adamova schránka](#)

[Kapitola 14: Ťažké rozhodnutie](#)

[Kapitola 15: Ďalší technický problém](#)

[Kapitola 16: Rozlúčka](#)

[Kapitola 17: Adamova voľba](#)

KAPITOLA 1: VITAJTE NA PALUBE

„Budem úprimný, som veľmi rád, že mi končí služba na detskom,“ bez okolkov sa Leo priznal, ako aj s Adamom kráčali dlhou úzkou chodbou ku kapitánskemu mostíku. „Na toto ja nie som, nikdy som nebol. Ja som predsa mechanik.“

„Chápem. Ale keď už došlo k tomu zlyhaniu, musíme sa s tým vysporiadať. A stále sa vyvíjajú ďalšie embryá,“ upozornil ho Adam, že nemá zmysel sa ponosovať.

„A čo je horšie, títo drobcí čoskoro začnú rozprávať,“ Leo uznal a chopil sa nite Adamových myšlienok. „Deti sa v kuse pýtajú prečo, prečo, prečo. To len bude oriešok, keď sami nevieme, čo sa stalo, ani čo bude. Navyše, potrebovali by vyrastať v rodinnom prostredí – aspoň taký bol pôvodný plán. V tomto veku už nemajú čo robiť v inkubátore, aká generácia z nich vyrastie?“

„Na tom niečo bude. Mal by si o tom povedať veliteľke,“ navrhol Adam.

„Ja? Aby mi odhryzla hlavu?“ rýchlo sa ohradil Leo.

„Nuž...voľakto by mal, keď pediatrický tím ešte spí.“

„Podme si radšej robiť svoju robotu. Ak rýchlo tú chybu nenájdeme a neodstránime, ľahko sa môže stať, že celá naša misia zlyhá. Nie je isté, ako ďaleko to máme do cieľa, a pozri sa na nás, ako sme už zostarli.“

Adam prikývol. Nemohol si pomôcť, v obkladoch stien z pozinkovaného plechu si nenápadne obzrel vrásky na svojom čele. Tvrdé kontúry tváre pôsobili cudzo. Trochu ochabnutá koža pod bradou a pod očami dodávala nešťastný výraz. Navyše, Leo mal

pravdu. Ak sa proces nezvráti a postupne sa prebudí celá posádka, môže sa stať, že sa konca cesty ani nedožijú, a s novou generáciou to bolo otázne. Navyše, zásoby mali vydržať niekoľko storočí, ale boli určené na prežitie na mieste určenia.

Leo bol na tom o poznanie lepšie. Nielen preto, že na loď nastúpil o desať rokov mladší, ale predovšetkým sa zobudil o večnosť neskôr. Aspoň Adamovi sa zdalo, že už strávil celú večnosť v komorách, ktoré ani zďaleka nepripomínali priestorom plytvajúce sály známe z vedecko-fantastických filmov, ale skôr sa podobali na vnútro ponorky.

Ako vždy, senzor rozpoznal ich mozgové vlny a rozhodol sa umožniť im vstup na kapitánsky mostík. Len čo sa dvere sa chvíľu rozplynuli, objavila sa pred nimi krásna mladá žena. Zdravím žiariace husté vlasy jej padali na vyšportované plecia. Fádna kombinéza na vlas rovnaká odevu všetkých ostatných sa márne snažila schovať dokonalé krivky. Z dokonale súmernej tváre sa na nich upreli obrovské modrozelené oči a ako vždy, ten pohľad chlapov takmer zmietol z nôh.

„Len tak-tak, že nemeškáte. Povedala som, že žiadnu nedochvíľnosť nebudem tolerovať. Aspoň že ste si to vzali k srdcu,“ chladno a hnusne vyštekla. Leo mal čo robiť, aby svoje oči udržal na uzde, tak veľmi si chceli popozerať krásy stropu. Meškať, tu, kde už roky len prežívajú? Kde jediná skutočná práca spočíva v sledovaní prístrojov? Jedinú reálnu a ozaj neodkladnú robotu im prinieslo až to, keď porucha zasiahla aj umelé maternice.

„Dobrý deň, madam,“ namiesto toho povedal.

„Hlásenie z jaslí?“ znelo z jej úst ako odpoveď na pozdrav.

„Všetko v poriadku,“ urýchlene sa ozval Adam.

Podozrievalo si ich premerala od hlavy s päťm. Keď bola už-už pripravená tento stručný report prijať, keď už bradu mierne nadvihla, aby súhlasne prikývla a poslala ich do kresiel pri monitoroch, Adam si to rozmyslel.

„Nie, vlastne nie. Štyri najstaršie deti už majú osem mesiacov. V súlade s pôvodným plánom mali byť pri narodení rozdelení do

rodinných jednotiek. Ich zdravý fyzický i psychický vývoj si urgentne vyžaduje premiestnenie.“

„Hej, to viem tiež,“ Dana súhlasila, ale použila pri tom taký tón, ako keby práve počula najväčšiu hlúposť na svete. „Až na takú drobnosť, že rodinné jednotky sa mali sformovať niekoľko desaťročí po pristátí. A ešte taký detail, že jediná žena pri vedomí som tu ja. Navrhujete prebudiť ďalších? A keď nám potom nevystačia zásoby? Dost' veľkým problémom je to, keď systém ľudí rehabilituje automaticky.“

„Áno, viem,“ uznal potichu Adam a cítil sa nepríjemne sám pred sebou. To všetko bola svätá pravda, ktorej si bol navyše veľmi dobre vedomý. Bezradne pokrčil plecami. Leo sa medzitým snažil tváriť, že tam ani nie je.

„Ale riešenie je tu vždy,“ veliteľka smerovala k záveru spoločnej úvahy, ako aj k razantnému ukončeniu debaty. „Keby ste si svoju robotu robili dôsledne a konečne našli, čo spôsobuje poruchu. Takže, do práce! Ja si idem konečne pospať.“ Prstom s'á generál ich poslala do ich sedačiek, pot'ahy ktorých začínali vykazovať známky používania napriek mimoriadne odolnému materiálu. Dvere sa za veliteľkou zatvorili a Adam s Leom sa so synchronizovaným povzdychom zviezli do kresiel, ktoré už stihli takto nenávratne vydrať.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>